

LIBRIS

We know  
books

MARION BLACKWOOD

TRONUL  
DE  
SÂNGE  
ȘI  
GHEAȚĂ

Traducere din limba engleză  
MONICA GRECU

**LITERA**  
București

## Capitolul 1

Gheața își înfige colții în pielea mea. Îmi presează gâtul și îmi secătuieste puterile, făcându-mă să mă simt de parcă n-am mai dormit de săptămâni întregi. Pentru o clipită, mă gândesc să mă rostogolesc în pat și să adorm la loc. Dar, pe zeița de sus, trebuie să scap de gheața aia ciudată de pe gâtul meu!

Încerc să deschid ochii și îmi duc mâna la gât, încă amețită. Lumina îmi înțeapă ochii și trebuie să-i mijesc din cauza strălucirii.

Degetele ating ceva rece și dur care îmi înconjoară gâtul.

O amintire îmi străfulgeră mintea.

Mă încrunt.

Apoi întreaga furtună de amintiri se abate asupra mea ca un val rece și nemilos.

Probele Ispășirii. Palatul de Gheață. Ceremonia câștigătorului.

Și Draven Ryat care îmi prinde o zgardă de fier în jurul gâtului.

Mă trezesc cu un suspin. Toată acea amețeală apăsătoare dispare precum ceața lovită de soare când mă ridic ca arșă în pat, cu inima bubuindu-mi în coaste. Clipind frenetic, întorc capul dintr-o parte în alta.

În fața mea se întind pereți palizi din gheață albă. Și un pat cu cearșafuri de un gri-închis, pe care mă aflu chiar acum. Spre deosebire de celelalte părți ale Palatului de Gheață pe care le-am văzut, acest dormitor are o pardoseală din lemn care acoperă podeaua de gheață. Mă holbez la o rază de soare ce pătrunde prin fereastra aflată

undeva în stânga mea și pictează scândurile de lemn întunecat în culori mai deschise. Mîntea mea este ca un vîrtej.

Nu-mi amintesc cum am ajuns aici.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am îngenuncheat la picioarele lui Draven în acea sală a tronului și am jurat în tăcere că o să-l omor. Apoi am fost copleșită de un val de epuizare, care m-a făcut să mă clatin atât de tare încât am căzut pe podea. După acel moment, totul este negru.

Panica îmi răsună în cap, iar inima îmi bate cu putere în coaste.

Ridic brusc mîna și îmi trec cu disperare degetele peste zgarda de fier din jurul gâtului, încercînd să găsesc închizătoarea. Panica aceea intensă din interiorul meu crește când nu o găsesc. Inspir scurt și superficial în timp ce îmi strecur degetele în micul spațiu dintre zgardă și gât ca să încerc să mi-o smulg.

Nu merge.

Simt cum fierul rece îmi îngheață mîna când țin zgarda strâns.

Din nou caut cu disperare închizătoarea.

– N-o să meargă.

Îmi scapă un icnet și întorc brusc capul spre locul de unde se aude vocea.

Draven Ryat stă într-un fotoliu din colțul camerei. Razele de soare care pătrund pe fereastră îi luminează parțial pomeții ascuțiți, lăsându-i restul feței în umbră. Poartă doar o pereche de pantaloni negri, iar părul lui negru e puțin umed, dînd impresia că tocmai a făcut baie. Privirea îmi alunecă peste corpul lui.

Ocupă fotoliul acela gri-închis ca și cum ar fi un tron. Lăsat pe spate, cu picioarele desfăcute și brațele întinse pe cotiere, emană putere și autoritate. Abdomenul lui bine definit și pieptul muscular sunt pictate atât cu lumină, cât și cu umbre de soarele care pătrunde prin fereastră și ajunge în colțul acela întunecat al camerei.

O mică rază îi atinge ochii aurii, făcându-i să strălucească atunci când clatină din cap spre zgarda de la gâtul meu.

– Nu o să găsești încuietoarea. Doar un dragon metamorf poate desface o zgardă ca aceea.

Trag din nou cu încăpățănare de zgardă. Dar, **cînd nu se desface, sunt nevoită să recunosc că s-ar putea să spună adevărul.** Furia îmi arde pieptul și îmi las mîna să cadă.

Dar apoi mă străbate un șoc cînd mîna mea atinge mătasea rece. **Îmi las privirea în jos și mă cuprinde alt val de panică.**

**Cînd am leșinat în sala tronului, purtam o rochie argintie foarte sofisticată. Acum sunt îmbrăcată într-o cămașă de noapte simplă și scurtă, din mătase neagră. Ceea ce înseamnă că mi-a schimbat cineva hainele în timp ce eram inconștientă.**

– Mi-ai schimbat hainele! exclam.

După tot ce s-a întîmplat, știu că sunt un milion de alte lucruri pe care probabil ar fi trebuit să i le spun lui Draven în acest moment. Dar mîntea mea încă se luptă să accepte amploarea situației în care mă aflu, așa că trebuie să mă concentrez pe ceva mai neînsemnat. Ceva mai ușor de gestionat. Ceva de genul acesta.

Draven își înclină capul.

– Da.

Are o expresie impenetrabilă în timp ce mă privește. Strâng mai tare cearșafurile, încercînd să rezist tentației de a le trage mai sus pentru a-mi acoperi corpul. **În schimb, îmi schimb poziția astfel încât să stau într-un unghi din care să-l pot privi direct, fără a fi nevoie să-mi răsucesc corpul într-o parte. Concentrîndu-mă pe furie, încerc să alung panica aceea care încă îmi răsună în cap.**

Îl privesc pe Draven cu ochii mijiiți.

– Mi-ai dat jos hainele?

– Dormi de trei zile. Ridică din umeri cu nonșalanță. M-am gîndit că o să te simți mai confortabil așa decît într-o rochie de bal.

Mi se strînge stomacul și încerc din răsputeri să nu arăt că sunt șocată. Trei zile? Am fost inconștientă timp de *trei zile*?

Încercînd în continuare să-mi ascund panica și starea de șoc, îl săgetez pe Draven cu privirea.

– Deci ai decis să mă dezbraci în timp ce eram inconștientă?

Un zîmbet lent și răutăcios îi curbează buzele.

– Nu e nimic ce n-am mai văzut până acum.

Mi se strânge inima la amintirea acelei după-amiezi din pădurea subterană, când m-a lipit de peretele de stâncă și mi-a tras-o exact așa cum voiam eu. De parcă eram proprietatea lui.

– În plus – continuă el, iar o sclipire nemiloasă și extrem de posesivă îi strălucește în ochi în timp ce îmi susține privirea –, ai fi preferat ca un străin oarecare să te dezbrace până la lenjerie și să-ți schimbe hainele?

Gândul acesta îmi trimite un val de groază prin corp, urmat de conștientizarea enervantă că are dreptate. Nu prea aveam cum să dorm trei zile într-o rochie de bal. Și cu siguranță n-aș fi vrut ca un străin să-mi schimbe hainele.

Dar prefer să mor decât să recunosc asta în fața lui, așa că mă mulțumesc să pufnesc și să alunec spre marginea patului.

Cearșafurile mi se încurcă în jurul membrelor. Le îndepărtez iritată înainte de a-mi lăsa picioarele peste marginea patului.

– Nu ar trebui să... începe Draven.

Mă împing ca să mă ridic.

Picioarele mi se înmoaie imediat.

Inspir brusc printre dinți și mă prăbușesc pe podea.

Dar, chiar înainte să cad, o pereche de brațe puternice îmi cuprind corpul și mă ridică. Îmi tresare inima când mă trezesc brusc cu obrazul lipit de pieptul gol al lui Draven. Corpul lui este cald pe lângă al meu. Și mirosul lui îmbătător de ceață nocturnă și cărbuni aprinși îmi umple plămânii când inspir. Îmi face sângele să fiarbă în vene.

Ceea ce mă înfurie imediat.

Luptându-mă să mă ridic, îl împing cu putere în piept.

– Nu mă atinge!

– Prima golire este întotdeauna cea mai grea, spune el, de parcă nu aș fi vorbit.

Și nici nu-mi dă drumul. Își ține mâinile pe umerii mei și mă privește cu ochi scrutători până când este mulțumit că pot sta singură în picioare. Odată ce este satisfăcut, în sfârșit îmi dă drumul. Dar nu face niciun pas înapoi.

Mi se învârt capul, îmi chiorăie stomacul de foame, iar epuizarea cauzată de zgarda de fier încă îmi chinuie oasele, așa că nici eu nu îndrăznesc să mă mișc. Trebuie să-mi las corpul să se adapteze după trei zile de zăcut în pat. Așa că, în loc să creez o distanță atât de necesară între noi, mă mulțumesc să-mi înclin capul pe spate și să-l privesc încruntată.

– Prima și singura golire, replic eu.

Fața lui este o mască de necitit în timp ce îmi susține privirea.

– Să-ți se stoarcă puterea magică este singurul scop al unui sclav pe viață.

– Nu sunt sclava ta.

– Zgarda de la gâtul tău spune altceva.

– Dacă mă mai goleşti vreodată, te omor!

Își înfășoară încet mâna în jurul gâtului meu și mă ține ferm pe loc, în timp ce ochii lui mă ard.

– Amândoi știm că, dacă vreau să-ți iau puterea, o pot face.

Inima îmi bate cu putere în piept. Și oricât de mult urăsc asta, cu fiecare fibră a ființei mele, știu că are dreptate. Cu zgarda de fier care îmi blochează magia și îmi seacă puterea, nu aș putea niciodată să mă lupt cu el. Poate face ce vrea cu mine, iar eu nu pot face nimic ca să-l opresc. El știe asta. Și eu știu asta. Așa că, în final, stau cu bărbia ridicată și îi susțin privirea în tăcere.

Își ia mâna de pe gâtul meu.

– Dar nu o voi face.

Sunt cuprinsă de un val de șoc.

– Aveam spectatori în sala tronului, continuă Draven. Acum nu mai avem.

Clipesc spre el surprinsă în timp ce face un pas înapoi.

Șocul trebuie să fi fost vizibil pe fața mea, pentru că Draven scoate un suspin ușor și apoi ridică din sprâncene cu subînțeles.

– Ți-am spus că am încercat să te salvez de asta, îți amintești?

Îmi trec prin minte cuvintele lui din sala tronului, ochii lui atât de plini de tristețe în timp ce-mi șoptea, aproape lipit de buzele mele.

„Nu încercam să te sabotez, micuță rebelă. Încercam să te salvez. De asta.”

Chiar a spus-o. Și chiar *încerca* să mă salveze sabotând probele, astfel încât să pierd.

În sala tronului, i-am pus o întrebare la care nu mi-a răspuns niciodată. Așa că acum i-o pun din nou.

– De ce?

Fața lui se transformă imediat într-o mască lipsită de emoție.

– Are vreo importanță?

Sunt pe punctul de a izbucni și de a spune „Da, contează!” Dar, chiar înainte să-mi iasă cuvintele din gură, ezit. Contează cu adevărat motivul lui? Oricum m-a încâtușat. Poate că a încercat să mă ajute înainte, dar până la urmă m-a făcut sclava lui.

Simt o apăsare în dreptul inimii. Ceva cu care nu sunt obișnuită. Dar mă ajută să țin la distanță panica și disperarea, așa că mă bazez pe asta.

Scot un râset sarcastic când întâlnesc din nou privirea lui Draven.

– Nu, cred că nu are.

El zâmbeste, dar este un zâmbet rece, care nu-i ajunge la ochi.

În timp ce îmi trec mâna peste zgarda de la gât, îl ținutuiesc pe Draven cu o privire dură.

– O să te omor pentru asta!

Pentru o fracțiune de secundă, jur că văd un oarecare amuzament și o urmă de aprobare strălucind în ochii lui. Dar, când vorbește, tonul lui este plin doar de batjocură nemiloasă, așa că încep imediat să mă îndoiesc că am văzut vreodată asta.

Ridicând mâna, îmi mângâie obrazul tachineându-mă.

– Așa te vreau.

Îi dau mâna laoparte. Spre surprinderea mea, nu mă clatin așa cum mi s-a întâmplat mai devreme când m-am mișcat. Picioarele mele sunt stabile acum. Zgarda încă îmi epuizează energia, dar nu mai simt că sunt pe punctul de a leșina.

Deschid gura și mă pregătesc să-i arunc în față lui Draven un răspuns. Dar, chiar înainte să apuc să spun ceva, îmi chiorăie stomacul. Zgomotos.

Draven aruncă o privire în jos. Mă aștept să aud cuvinte de batjocură, dar tonul lui este brusc serios.

– N-ai mâncat nimic de trei zile. Îmi întâlnește privirea pentru o clipă, înainte de a se îndrepta imediat spre ușă. O să-ți aduc ceva de mâncare.

Surprinsă de schimbarea bruscă a comportamentului său, spun doar atât:

– Eu, ăăă...

Draven arată cu capul spre o comodă din lemn deschis la culoare, aflată lângă peretele alb de gheață din dreapta mea.

– Hainele tale sunt acolo. Stai aici! Mă întorc în câteva minute.

Înainte să apuc să mă gândesc cum să răspund, el deschide larg ușa și iese cu pași mari. Aplecându-mă într-o parte, arunc o privire spre ușă. Se pare că acolo este altă cameră mai mare. Draven înșfacă o cămașă care era aruncată peste un scaun și o îmbracă, apoi își pune cizmele. După care se îndreaptă cu pași mari spre altă ușă încastrată în peretele acelei camere și dispare prin ea.

Timp de câteva secunde, nu pot decât să-l privesc cum se îndepărtează.

Apoi mă pun în mișcare.

Alergând în viteză pe podea, trag de sertarul de sus al comodei indicate de Draven. Așa cum mi-a promis, îmi găsesc acolo majoritatea hainelor. Toate au fost spălate și împăturite în frumos.

După ce arunc de pe mine cămașa de noapte din mătase neagră, mă strecur în pantalonii maro strâmți și apoi îmi trag cămașa albă peste cap. Cuțitul nu e de găsit pe nicăieri. Asta nu e de mirare. Dar Draven mi-a pus cizmele de piele pe podea lângă comodă, așa că mi le trag în picioare înainte să ies în grabă din dormitor.

Așa cum am presupus, ușa dormitorului meu duce către altă cameră. Este mai mare decât dormitorul și arată ca un salon sau ca o cameră de zi elegantă ori ceva de genul ăsta. Lângă un perete se află un birou mare, iar în jurul unei măsuțe joase sunt grupate câteva fotolii și canapele. O ușă deschisă lasă să se zărească o baie de pe peretele din față mea. Și mai este o ușă, de data asta închisă, la mică distanță de ea, pe același perete. În dreapta mea se află încă

o ușa. Aceasta este făcută din gheață transparentă și duce afară, spre un balcon. Dar nu mă interesează niciuna dintre ele. În schimb, alerg direct spre cea pe care a folosit-o Draven când a plecat.

Îmi sare din piept inima când apăs pe clanță și descopăr că nu e încuiată.

M-a lăsat singură și nici măcar nu s-a obosit să mă încuie. Cât de prost poate să fie?

Deschid ușa larg și trec în viteză pragul.

Lumina albă și blândă a felinarelor de zâne luminează un coridor larg, din aceeași gheață albă ca restul acestui castel blestemat. Dar, spre deosebire de camera din care tocmai am ieșit, aici nu există podea din lemn. În schimb, sub mine, deasupra mea și în jurul meu strălucește doar gheața. Închid repede ușa în urmă și apoi o iau la fugă pe hol.

Cizmele îmi lovesc cu putere podeaua deschisă la culoare, iar părul îmi flutură pe spate în timp ce alerg. Nu am nicio idee unde mă aflu sau în ce direcție ar trebui să alerg, dar încă simt o speranță și o ușurare copleșitoare în timp ce mă grăbesc pe coridor și dau de următorul hol. O să ies de aici. Chiar acum. Pot găsi o modalitate de a scăpa de zgarda de fier mai târziu. Dacă reușesc să ies din acest castel, voi fi mai aproape de libertate.

Coridoarele albe decorate numai cu felinare de zâne argintii și strălucitoare trec în viteză pe lângă mine în timp ce îmi croiesc drum prin Palatul de Gheață. Trebuie să mă feresc de mai multe ori de servitori și gărzi, dar cumva reușesc să nu le ies în cale.

Îmi ard mușchii și mă dor plămânii în timp ce cotesc din nou.

Și mă trezesc față în față cu un grup de gărzi.

Îmi sare inima în gât.

Mă trag repede înapoi și mă întorc după colț.

– Ce-a fost asta? se aude o voce de pe coridor.

– Ai văzut pe cineva? întreabă alt bărbat.

Îmi trec numai înjurături prin minte. Cu inima bătându-mi cu putere în piept, mă retrag în grabă. La mică distanță în spatele meu, se află alt coridor lateral. Dacă aș putea ajunge acolo înainte ca...

Se aude zgomotul unor cizme lovind podeaua chiar după colț.

– Mă duc să verific, răspunde prima voce.

Rahat!

Cu privirea ațintită spre colț, practic alerg cu spatele până ce ajung pe celălalt hol și o pot lua pe acolo.

Mi se strânge stomacul.

Îmi scapă un țipăt când călcâiele mele se lovesc de ceva. Fiindcă îl lovesc în viteză, obstacolul mă face să mă împiedic, căzând pe spate. Îmi flutur brațele, încercând cu disperare să-mi recapăt echilibrul, dar din cauza efortului de a alerga, a lipsei de hrană și cu fierul în jurul gâtului, reflexele mele sunt prea lente.

Mă clatin și mă prăbușesc la pământ.

Aud gârziile strigând, iar sunetul pașilor lor devine tot mai puternic în timp ce aleargă spre mine.

Încerc disperată să mă ridic în șezut și să-mi azvârl picioarele peste obiectul lung de care m-am împiedicat. Abia reușesc să mă întorc și să mă ridic în genunchi când îmi dau seama ce este.

Un cadavru.

Privirea îmi fuge spre balta de sânge care s-a format sub el.

Preț de o singură secundă, nu pot decât să mă holbez. Să mă uit la acel cadavru. Acel cadavru real și la balta de sânge incriminatoare în care momentan îmi sprijin palmele.

Apoi realitatea mă lovește din nou și îmi smulg mâinile de pe podea. Sângele îmi acoperă palmele și picăturile zboară de pe degetele mele când mă ridic în picioare.

Dar, înainte să apuc măcar să mă ridic de la pământ, grupul de gardieni apare în viteză de după colț.

Se opresc.

Șocul le brăzdează fețele când se holbează ba la mine, ba la cadavru, la mâinile mele acoperite de sânge și apoi din nou la mine.

– Nu e ceea ce pare, izbucnesc.

– Prindeți-o! ordonă șeful lor.

Lumina se reflectă în armurile lor argintii în timp ce se năpustesc cu toții înainte. Mă retrag și mai mult în spate, încercând să scap, dar o cizmă mă lovește în coastă înainte să apuc să mă ridic

de pe podea. Forța loviturii mă răstoarnă și mă aruncă înapoi pe gheața pătată de sânge.

Trag aer în plămâni și îmi pun palmele pe pământ ca să mă pot ridica.

Cineva își pune o cizmă între omoplații mei și mă împinge înapoi pe jos. Scot un oftat greu când pieptul meu atinge din nou podeaua. Și înainte să scot vreun sunet, cineva îmi răsuște brațele la spate. Trag aer în piept cu durere când cătușele de fier mi se închid în jurul încheieturilor.

Cu fierul în jurul gâtului și acum cu alt fier în jurul ambelor încheieturi, corpul meu deja epuizat și înfometat este atât de slăbit încât nu pot face altceva decât să zac întinsă pe burtă și să mă holbez la cadavrul de lângă mine.

– Spune-i căpitanului că Maestrul Trezoreriei este mort! strigă unul dintre gardieni undeva deasupra mea. Și că am prins criminalul.

Sângele din balta acum tulburată de sub cadavrul Maestrului Trezoreriei curge încetișor spre fața mea, acolo unde stau cu obrazul lipit de podea, cu o cizmă pe spate, cu mâinile încătușate și cu un grup de gardieni ai Clanului Dragonului Argintiu al Împărătesei Jessina și al Împăratului Bane înconjurându-mă cu săbiile ridicate.

Oftez adânc.

Ei bine... La dracu'!

## Capitolul 2

E destul de ironic că, într-un castel întreg construit din gheață, cea mai rece parte a lui este, de fapt, singurul loc care nu e din gheață. Și se întâmplă ca acesta să fie temnița.

Țintesc cu privirea barele de fier care alcătuiesc peretele din față al celulei mele. Frigul din podeaua de piatră pătrunde prin materialul pantalonilor și mă îngheață până în măduva oaselor. Mă străbate un fior.

Dacă aș putea să mă ridic, aș putea măcar să mă plimb înainte și înapoi pentru a încerca să mă încălzesc puțin. Dar nu pot. Mâinile îmi sunt prinse la spate cu cătușe de fier care, împreună cu zgarda de la gât, îmi epuizează energia și forța deja diminuate. Și chiar dacă nu ar fi fost așa, tot nu m-aș fi putut ridica în picioare. Pentru că aceste cătușe sunt fixate de un inel de fier încastrat în podeaua groasă de piatră din spatele meu, ținându-mă ingenunchetă.

Scot un suspin lung.

Respirația mea formează un mic nor alb în aerul din față.

Senzația de gheață care îmi apasă gâtul și încheieturile mâinilor din cauza zgărzii și a cătușelor de fier nu îmbunătățește deloc situația. În timp ce privesc cu ură coridorul gol de piatră din afara grătilor celulei, regret încă o dată faptul că această temniță nu este tot din gheață.

La fel ca Isera, monarhii Inimă-de-Gheață trebuie să fie capabili să controleze cumva temperatura gheții pe care o creează.

Deși pereții și podelele palatului par a fi din gheață, nu sunt reci precum gheața adevărată. Sunt doar netede și răcoroase. Cam ca marmura.

Dar aici, în adâncul muntelui pe versanții căruia se află Palatul de Gheață, au fost lăsate doar piatra rece și fierul care mă chinuie.

Un sunet nou se aude pe coridor.

Privirea mi se îndreaptă într-acolo.

Ciulesc urechile și încerc să aud dincolo de vocile gardienilor care discută într-o cameră undeva pe coridor. Lumina focului din torțele fixate în pereți dansează pe piatra aspră, iar în colțul din spatele meu se aude încet cum picură apa. Gărzile continuă să vorbească în șoaptă.

Înclin ușor capul, concentrându-mă să identific acel sunet nou. Dar oricât mă străduiesc, nu se mai aude nimic.

Oftând resemnată, îmi las capul în jos. Cu bărbia sprijinită în piept, îmi fixez privirea în poală, în timp ce mă copleșesc frustrarea și un sentiment brusc de disperare.

Poate că nu a fost o idee atât de bună până la urmă.

Pe sânii Mabonei, ce-a fost în capul meu? Tocmai am alergat orbește printr-un castel pe care nu îl cunosc deloc. Înainte să mă târască gardienii în temniță, nici măcar nu știam la ce etaj al castelului mă aflam. Ar fi trebuit să fac mai întâi un plan adecvat. Ar fi trebuit să mă gândesc pentru a-mi recăpăta cât de cât puterile. Ar fi trebuit să-mi planific drumul de evadare. Ar fi trebuit să fac altfel atât de multe lucruri.

Dar pur și simplu nu puteam rata o asemenea ocazie. Cine știe dacă Draven ar mai fi făcut vreodată aceeași greșală de a uita să încuie ușa? Trebuia să profit de ocazia care mi se oferise.

Mă cuprinde o senzație de iritare.

De ce a trebuit să fie ucis un nenorocit de Maestru al Trezoreriei chiar în mijlocul evadării mele disperate?

– Am auzit că ai omorât pe cineva.

Ridic brusc capul.

Îmi scapă un scurt suspin de pe buze când îl văd pe Draven stând chiar de cealaltă parte a grătilor de fier. Poartă din nou armura

neagră din solzi de dragon și probabil a trecut printr-o semime-tamorfoză, pentru că are aripile desfăcute. Are brațele încrucișate la piept și mă privește cu o expresie dezaprobatore.

– Și nu pe oricine, continuă. Pe Maestru Trezoreriei.

– Nu am făcut-o eu, protestez.

El scoate un râset batjocoritor.

– Da, asta spun toți.

Se aude un zgomot metalic și cătușele îmi zgâlțâie lanțul scurt când încerc să mă ridic înainte să-mi amintesc din nou că sunt în carcerată. Mă cuprinde frustrarea și trag în zadar de lanțurile care mă leagă.

– Pe afurisita zeiță, Draven! strig nervoasă. Ascultă-mă! Nu am făcut așa ceva.

El continuă să mă privească în tăcere, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

Încerc să-mi mențin privirea încruntată în timp ce îl privesc fix la rândul-mi, dar nu pot stăvi un sentiment de îngrijorare. Dacă el chiar crede că eu l-am ucis pe individul ăla? Mă îndoiesc că o crimă rămâne nepedepsită în Palatul de Gheață. Deja sunt sclavă. Ce îmi vor mai face dacă voi fi condamnată pentru asta?

Draven expiră lung și își lasă brațele în jos.

– Știu.

Se aude un zgomot metalic slab când scoate un set de chei dintr-una din pungile de la centură. Îl privesc, încă puțin uimită, în timp ce descurie barele de fier care arată ca o ușă. Clatin rapid din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile, în timp ce Draven pășește în celulă.

– Știi că nu l-am ucis eu, nu? repet.

– Da.

Se apropie până când cizmele lui ajung chiar în fața genunchilor mei.

– I-a fost tăiat gâtul, iar tu nu aveai cu ce să-l tai.

Deoarece acum tronează deasupra mea, trebuie să-mi întind gâtul pentru a-i întâlni privirea în timp ce-mi mijesc ochii la el.